

СВРАКАТА СЕ ИЗПОВЯДВА

Един ден свраката каза на царя на пойните птици:

— Славейко, дотегна ми да ме наричат хищник и разбойник. Ловците ме бият и за главата ми получават награда. Децата тичат из гората да ми развалят гнездото и да ми трошат яйцата. А тебе те обичат всички. С трепет се заслушват в песента ти. Ценят те. А аз, горкана! Всичко живо ме мрази.

Малкото славейче пресекна чудната си песен, която се лееше, като пролетен поток. Разтрепера се и наежи крилца да отлети.

— Ето и ти не можеш да понасяш гласа ми. Готовиш се да бягаш. Защо всички са тъй жестоки към мене?

— Аз не съм жесток, но се изплаших да не ме налапаш, — обади се славейко.

— Чакай, нищо лошо няма да ти направя! Смили се и ми кажи какво да правя, че и мен да обикнат хората и птиците.

— Имаш много грехове. Трябва да се изповядаш и да не вършиш повече такива.

— Ами как да си изповядам греховете? Страх ме е да се мярна край дяда попа, защото вчера бях в курника му, а той ме погна, та се препъна и си смачка калимавката. Я ми стани ти изповедник, добро славейче.

— Добре. Кажи си греховете.

— Кацам по дърветата, та тежа на клонете им. Затулям слънцето на зелените ниви, когато летя над тях, а те тъй се нуждаят от слънчеви лъчи. Понякога летя срещу вятъра, та му преча да си духа. Други грехове да съм правила, не помня.

— Ами гдето крадеш яйцата на малките птички, гдето гълташ милите им рожби, гдето влизаш в хорските курници?